

Hiroshi Sugimoto: Black Box

Date : 14/06/2016

Publicat el 14-06-2016

Text: Amàlia Roig

Fotografies: Hiroshi Sugimoto

Amàlia Roig és Professora de llengua i literatura, psicòloga, escriptora. Autora de llibres que tracten el tema del territori i el paisatge des del punt de vista literari

Hiroshi Sugimoto (Tokio, 1948) és un dels fotògrafs més considerats dels darrers temps, un artista que rebutja la tecnologia digital a favor de mètodes tradicionals. La fundació Mapfre de Barcelona fins al dia 8 de maig de 2016 exposa a la Casa Garriga i Nogués una mostra antològica, la més gran que s'ha fet de l'artista, titulada *Black Box*. Aplega 41 fotografies originals de mida gran, en blanc i negre, que s'agrupen en cinc temes: el paisatge marí, els retrats, els cinemes, els paisatges primitius i els llamps.

Lightning fields, (*Camps de llamps*) són imatges realitzades en sèrie, sense càmera, enregistra només l'efecte que sobre els negatius tenen les descàrregues dels llamps. Les fotos resulten ser imatges oníriques, semblants al curs d'un riu o a un entramat neuronal.

Seascapes (*Paisatges marins*) el cel i la mar són els protagonistes, són imatges quasi abstractes de mars com el Tirrè, el de Ligúria, el Bàltic o l'Egeu, força elegants que volen representar en paraules de l'artista 'com era el paisatge primigeni que van veure els nostres avantpassats'

Portraits (*Retrats*), on apareixen Joan Pau II, Fidel Castro, Hirohito, Lenin, Enric VIII i les seves dones. Són fotografies fetes a figures del museu de cera de Londres molt semblants als estàndards dels retrats en pintura i que provoquen en l'espectador una sensació estranya, de versemblança sinistra.

Theaters (*Cines*), Sugimoto va posar la càmera en cines i autocines i durant la projecció de la pel·lícula va deixar l'obturador obert. El resultat és que la pantalla del cinema acaba convertida en la fotografia en un rectangle blanc, molt lluent.

Diorams, són fotos fetes al Museu d'Història Natural de Nueva York amb muntatges de paisatges ideals amb animals embalsamats que semblen sovint reals. Pingüins, llops, hienes, voltors, etc., conformen un paisatge fals amb aparença de real.

De l'exposició jo en destacaria unes quantes coses: d'una banda, un virtuosisme tècnic gran que es demostra en la capacitat de enregistrar realitats invisibles per a l'ull humà; d'una altra banda les repercussions filosòfiques i les reflexions que suscita sobre la naturalesa de les il·lusions, de la percepció humana, de la veritat i la mentida de la fotografia; l'originalitat de les propostes de l'artista i la paradoxa que suposa, en les fotografies de *Cines*, exposar el pas del temps i alhora aturar-lo.

Wapiti (Foto: www.wired.com)

Voltors i hiena (foto: www.wired.com)

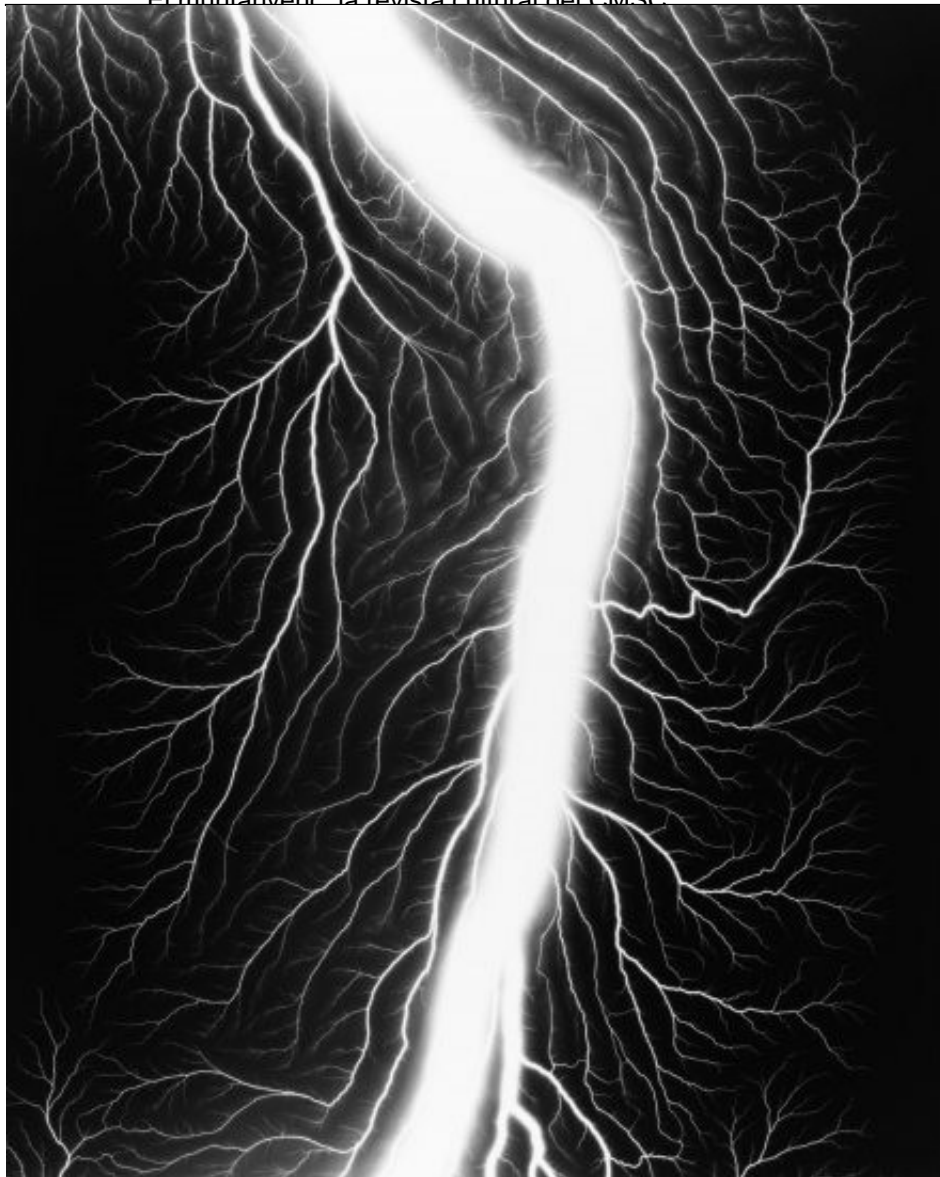

Paisatge marí (Foto: reelfoto.blogspot.com)

Llops (Foto: www.amazon.com)

Llamp (Foto: www.thedesignphile.com)

Guepars (foto: setaprint.net)

Articles de la mateixa autora publicats a “El Muntanyenc”:

[Breve tratado del paisaje](#)

[Un viatge fora forat](#)

[Les flors](#)

[Les variacions Sebald](#)